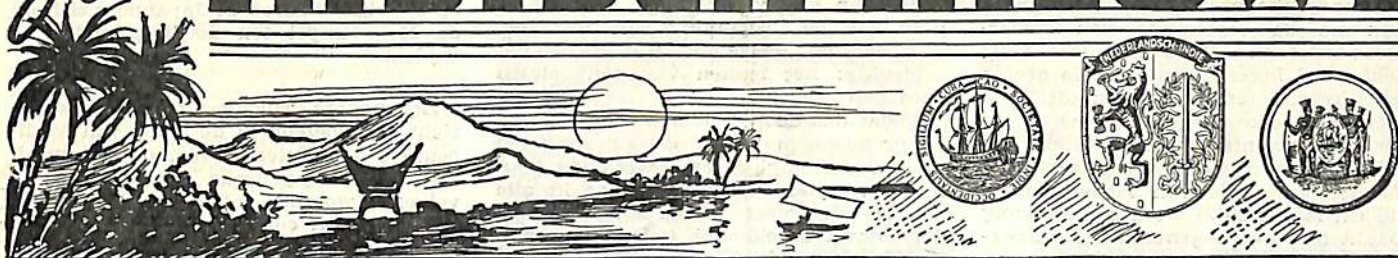

Het INDISCH NIEUWS

GEILLUSTREERD WEEKBLAD UITSLUITEND GEWIJD AAN DE OVERZEESCHE GEBIEDSDEELEN

N.V. „HET INDISCHE NIEUWS”

Directeur: G. de Pree

Hoofdredacteur: L. F. T i j m s t r a

Bureau Red. en Admin.: Noordeinde 29, 's-Gravenhage, Tel. 112884, Giro 85369, Abonnementsprijs: p.kw. f 4.—, p. Nr. f 0.25

Nieuwe mogelijkheden

Er werden de laatste dagen merkwaardige berichten uit Indië ontvangen. De oorlogsmisdadiger Soekarno riep zichzelf uit tot dictator met absolute macht van zijn republiek. Zijn minister-president zou zijn ontvoerd en de staat van beleg was afgekondigd. Het republikeinsche schouwtooneel heeft dus wel ingrijpende veranderingen ondergaan, die nieuwe perspectieven openen. Het is mogelijk, dat een „oorlog” voor de deur staat en dat Soekarno niet zal aarzelen toe te slaan. Dat hij voor het bereiken van zijn zelfzuchtige doelstellingen, miljoenen menschen in een poel van ellende dompelt, laat hem onverschillig. Zijn dictatorschap bewijst, dat hij de lessen uit zijn Duitsch-Japansche school goed heeft geleerd en over de hardheid en onmenselijkheid van dit schoolsysteem behoeven wij waarlijk hier niets meer op te merken. Het is ook mogelijk, dat, geheel overeenkomstig de feiten der jongste historie, het uitroepen van den dictatorialen staat een wanhoopsdaad is, die het begin van het einde aankondigt van een republiek, die van haar geboorte af ten doode stond opgeschreven. Soekarno en zijn vrienden hebben nooit de belangen van het volk voorgestaan, maar zij zijn er uitsluitend op uit geweest zoo goed mogelijk voor zichzelf te zorgen. Als het waarachtige volksbelang van eenige betekenis voor hem was geweest, dan had hem er alles aan gelegen moeten liggen onrust en terreur te vermijden en het uitgeputte en zoo zwaar geteisterde volk vóór alles de gelegenheid te geven zich te herstellen en op te richten. Eerst daarna zou men op basis van de bekende rede van Hare Majesteit de Koningin den vorm hebben kunnen bespreken waarin het toe te kennen zelfbestuur gegoten zou kunnen worden om zoo vruchtbaar en zegenrijk mogelijk te kunnen zijn voor alle volkeren van den Archipel.

Intusschen, afgezien van deze recente veranderingen op het gebied der rebellenpolitiek met haar nieuwe perspectieven en mogelijkheden, doemt een andere vraag voor ons op en wel deze: hoe staat het met de mogelijkheden voor Neder-

landsche jonge werkers in Indië emplooi te vinden en zich daar een toekomst te bouwen?

Op het oogenblik leveren de middelbare onderwijsinstellingen honderden jongelui af, die het begeerde einddiploma hebben ontvangen en die, — zooals dat vroeger heette — „de wereld voor zich open zien”. Ach arme, welk een wereld! Er was een tijd, dat het „einddiploma” inderdaad vele mogelijkheden bood, die alle gericht waren op het arbeidsveld van onze overzeesche gebiedsdeelen. Deventer, met zijn Landbouwhoogeschool, Leiden en Utrecht met hun indologische faculteiten, Breda met zijn K.M.A. voor de Indische officiersopleiding, — wij doen slechts een greep, — openden alle de gelegenheid zich grondig voor te bereiden voor een Indische loopbaan. Wat al mogelijkheden en vooruitzichten! Helaas, wat is er van dit alles overgebleven? Het is voor de eerste maal na de bevrijding, dat wij de jongelui weer met einddiploma's de middelbare scholen zien verlaten en onwillekeurig gaan dus de gedachten terug naar de traditioneele examenmaanden, Juni en Juli, van vóór den oorlog. Tal van jonge menschen werden toen door de groote Indische maatschappijen uitgezonden naar de kantoren, ondernemingen en fabrieken over-zee. Zij, die eerst een academische graad wenschten te behalen, begonnen met geestdrift hun studie; over enkele jaren zouden zij ook hun aandeel hebben in de ontwikkeling der overzeesche gebiedsdeelen. De „koloniale gedachte” zat daarbij allang niet meer voor. Men wist, dat men niet meer naar Indië ging om er zich in een luttel aantal jaren rijk te werken. Die tijd behoorde reeds lang tot het verleden. De meesten zagen Indië niet meer als doorgangsland; de idealen leefden sterk onder de jonge menschen, in Indië niet uitsluitend voor hun eigen toekomst, maar ook voor de toekomst van Indië te werken. De toenemende wederzijdsche waardeering tusschen blank en bruin bood daarvoor alle gunstige mogelijkheden. Behoort dit óók tot het verleden?

Wij durven daarop een ontkennend ant-

woord geven. Alle gemeene aantijgingen van republikeinsche zijde, alle lasterlijke propaganda van dien kant ten spijt, meenen wij te mogen zeggen, dat in de „onbesmette” kringen der inheemschen, — zij dus, die niet werden besmet door het Japansche gif —, het vroegere besef nog ten volle leeft, dat eendrachtige samenwerking in wederzijdsche waardeering voor een welvarend Indië met een tevreden en gelukkige bevolking onontbeerlijk is. Er zijn voorbeelden te over uit deze bewogen dagen, die bewijzen, dat de inheemschen en de Nederlanders het best samen kunnen vinden en dat er een sfeer temidden van nacht en ontij bewaard is gebleven, waarin zich een vruchtbare samenwerking kan ontwikkelen tot heil van Indië. Deze sfeer, deze gunstige mogelijkheden en omstandigheden blijven onveranderd, wanneer straks de wapens zullen moeten worden opgenomen tegen den dictator Soekarno en zijn rebellen. De verwachting is volkomen gerechtvaardigd, dat de omstandigheden en voorwaarden voor vruchtbare samenwerking er slechts gunstiger door zullen worden. Men ziet nu, wat er van de „democratische idealen” van de republiek overblijft. Soekarno neemt Hitler-allures aan; wij weten allen hoe Hitler en zijn rijk aan hun einde zijn gekomen. Inmenging van de Vereenigde Naties, waarop Sjahrir zoo vaak heeft gezinspeeld bij de mogelijkheden van een gewapend conflict op Java is nu ook verder uitgesloten, als er ooit in ernst over gedacht is, immers de V.N. zullen zich allerminst geroepen achten in te grijpen ten gunste van een dictator, die de democratische rechten vertrappt.

Welke mogelijkheden hebben onze jongelui, onze eindexamenandi van dit oogenblik, in Indië, in gouvernementdienst en in het particuliere bedrijfsleven? De „voorlichtingsdiensten” zwijgen erover in alle talen.

Zou op deze vraag geen antwoord mogen worden verwacht van de actieve afdeling „Publiek contact” van het Ministerie van Overzeesche Gebiedsdeelen?

De Japansche Propaganda

De Japansche propaganda, die onmiddellijk na de capitulatie van Nederlandsch-Indië in Maart 1942 met volle kracht werd ingezet, valt in drie groote fasen uiteen, lezen wij in een officieele toelichting, welke dezer dagen werd gegeven bij een aantal Japansche films, die in besloten gezelschap werden vertoond.

Na de capitulatie van Nederlandsch-Indië (in Maart 1942) werd een aanvang gemaakt met de zoogenaamde 3-A-beweging, welke beoogde:

de vernietiging van alle westersche, (en speciaal Nederlandsche) invloeden;

de volledige ontbinding van alle politieke en vereenigingsleven, dat gegroeid was volgens Westersche democratische ideeën, welke door Nederland gebracht waren.

Het laatste (maar zeker niet minst belangrijke) oogmerk van de 3-A-beweging was het verspreiden van de gedachte: dat Nippon het centrum zou zijn van Groot-Oost-Azië. Dit blijkt ook uit de slogan dezer propaganda-periode, welke als volgt luidde:

Nippon Tjahaja Asia (straal)
Nippon Pembela (of Belindoeng)
Asia (voorvechter of beschermer)
Nippon Pemimpin Asia (leider)

Hetgeen dus beteekent: Nippon, glans, voorvechter (of beschermer) en leider van Azië.

In de plaats van de politieke en sociale gedachten van het westen, werd gesteld een Japansche conceptie van een wereldgemeenschap op basis van „hakko itjoe”, wat zegg enwil: een familiegemeenschap van volkeren onder leiding van Japan.

De tweede propaganda-periode werd ingezet met de oprichting van de Poetera (= Poesat Tenaga Rakjat = Centrum van Volkskracht) in Maart 1943. De Poetera stond onder leiding van het zoogenaamde klaverblad van vier („empat serangkai”), dat bestond uit Soekarno, Moh. Hatta, K. H. Dewantara en H. M. Mansoer. Was het doel der 3-A-beweging om af te rekenen met alle Europeesche invloeden, de Poetera werd in het leven geroepen om stelling te nemen tegen alles wat de naaste toekomst zou brengen en de basis te leggen voor den chaos. In deze periode viel de oprichting van de semi-militaire organisaties als Seinendan (de Javaansche „Hitlerjugend”); Kaibodan (hulppolitie en luchtbeschermingsdienst); Heiho (hulpleger voor het Japansche leger) en in het najaar van hetzelfde jaar volgde tenslotte de oprichting van de Petah (= Barisan Pembela Tanah Aer = Leger ter verdediging van het vaderland). Het spreekt vanzelf, dat de leden dezer organisaties bloot stonden aan de heftigste anti-Europeesche propaganda. Den 17den en 18den April 1943 traden tal van Indonesiers na een examen te hebben afgelegd toe tot de beruchte Kempetal. Rapporten betreffende de gedragingen van deze Indonesische hulpkrachten van de Kempetal hebben geleerd, dat zij hun meesters in wreedheid en barbaarschheid (ten opzichte van alle bevolkingsgroepen wel te verstaan) verre overtroffen.

Het doel der Poetera heette te zijn: de vorming van een burgerfront tot

steun aan de frontsoldaten, ter verhooging van de inspanning van het volk, of zooals de „Almanak Asia Raya” het uitdrukte: het maken van een „stalen verdedigingsfront”.

Nadat dus door middel van de Poetera de grondslagen waren gelegd voor een „stalen verdedigingsfort”, werd het plan in de volgende propaganda-fase in alle details uitgewerkt. Deze periode is die der Djawa Hookookai (=Perhimpoenan Kebaktian Rakjat = volksdienstbaarheid). Hierin viel ook - in Sept. 1944, toen de Amerikanen den aanval op de Philippijnen hadden geopend - de belofte tot de uiteindelijke toekenning van onafhankelijkheid aan Indonesia door den toenmaligen Japanschen premier Koiso. Hierna mocht onder bepaalde voorwaarden het volkslied „Indonesia Raya” gezongen en de rood-witte vlag uitgestoken worden. Aan de Indonesische leiders werd echter duidelijk gemaakt, dat Japan zijn belofte slechts zou kunnen inlossen, indien de Pacific-oorlog zou worden gewonnen. Een voorstel van Indonesische zijde tot instelling van de algemeene dienstplicht werd echter door de Japanners geweigerd.

Gedurende de Djawa Hookookai werden de beruchte zelfmoordcorpsen in het leven geroepen. Over geheel Java predikten Japanners (en met hen vooraanstaande Indonesiers als Soekarno, dr. Radjiman, Otto Iskandardinata) de Japansche zelfmoord-cultus. De hoogste vorm van dienstbaarheid aan het volk was: de dood voor het eigen land. Op tal looze plaatsen op Java werden cursussen geopend voor deze corpsen des doods (Japansche benamingen: jibaku, of kamikaze; Maleische naam: Barisan Berani Mati).

Zoo bevond zich één dezer cursussen in de onmiddellijke nabijheid van de Boroboedoer. Iederen morgen moesten alle recruten, die in de onmiddellijke nabijheid van het eeuwenoude Hindoe-bouwwerk in een bamboeloods woonden, er offeren en gebeden prevelen, dus geheel op de wijze, waarop de Japanners zich op de Meiji-tempel ten doode pleegden te wijden.

Een andere „suicide-corps” werd opgericht en geoefend in de buurt van Madioen. Op den 30sten November 1944 sprak een hooge Japansche functionaris de volgende woorden tot een vertegenwoordiger van dit corps des doods, dat toen reeds 700 man telde:

„Vanaf de oprichting van de Djawa Hookookai is er een krachtsbijdrage geleverd aan het legerbestuur, om het werk van de bevolking te vergemakkelijken. Maar het hoogtepunt van de „kebaktian” (dienstbaarheid) is de onwrikbare wil om zich ten doode te wijden. Er is zelfs geen doel, dat zuiverder en verhevener is. Daarom is de geestdrift van de 700 Pemoe-da's (jongelingen), die door U worden vertegenwoordigd, een bewijs van de opperste zuiverheid van deze dienstbaarheid.”

Als alle andere telde ook dit corps des doods honderden boeven van de ergste soort (moordenaars, rampokkers, dieven), die uit de gevangenissen waren ontslagen, nadat zij een eed van trouw hadden afgelegd.

Teneinde hun doel te bereiken, maakten de Japanners gebruik van alle propaganda-middelen. Eén ervan was de film. Na de Japansche capitulatie heeft men in verschillende steden van Java de hand weten te leggen op een groot aantal Japansche propaganda-films, welke een uitstekend beeld geven van de fascistische propaganda, zooals die door de

Major Haining onderhoudt zich met gen. maj. Nishionura en den Jap. chef-staf.

Japanners is gevoerd onder leiding van den grootmeester in deze kunst Hitoshi Shimizu.

Een waarschuwing tegen dit zeer suggestieve Japansche propaganda-materiaal is noodzakelijk. Men dient te bedenken, dat de Japanners met deze films een bepaald beeld hebben willen scheppen. Indien men hierop vele Indonesiers ziet marcheren, wil dat uiteraard niet zeggen dat heel Indië marcheert, maar die wel marcheren zijn de door de Japanners in het leven geroepen militaire organisaties. Want het spreekt vanzelf dat de leden dezer organisatie, die voor het grootste deel in kazernes waren ondergebracht, zeer intensief bewerkt werden. Deze tienduizenden jongelieden ondergingen niet alleen een lichamelijke en militaire training, maar vooral ook een mentale training, waardoor zij geheel „gejapaniseerd” werden. Zij moesten Japansche taallessen nemen, Japansche spelletjes spelen en Japansche liederen zingen; en ontelbare malen werd gesproken over de groote toekomst van het nieuwe Azië onder leiding van Dai Nippon; van de glorieuze rol, welke Indonesia in dit nieuwe Azië zou spelen en de grootsche taak, welke voor de aanwezigen was weggelegd bij den opbouw van al dit schoons onder leiding van Dai Nippon.

Majoor Haining inspecteert de officieele wapenlijst der Japanners.

Angstige oogenblikken

De schrijver van dit artikel is nog slechts enkele maanden terug in Holland. Op het oogenblik is hij in Groningen op de Rijks H.B.S., en hij probeert zijn vier jaar schoolachterstand zoo vlug mogelijk in te halen. Hij heeft voor „Nederlandsch” een „opstel” moeten maken en daar heeft hij toen het één en ander in verteld over persoonlijke ervaringen met de „extremisten” in midden-Java! Dat opstel is goed geworden; hij kreeg er 'n „negen” voor — 't hoogste cijfer van de klas!

Wij achten het een voorrecht het opstel hierbij te kunnen afdrucken.

(Ambarawa, 15 Oct. 1945)

Woef, woef, — woef, woef, woef.....!
„Wat gingen de honden toch te keer buiten! Zou ik eens gaan kijken? Ach nee, één of andere kat natuurlijk!”; en ik draaide me nog eens lekker om, trok de deken over m'n hoofd om het geblaf niet te hooren, en..... pang!..... ik stond meteen naast m'n bed, er was buiten geschoten! Een van de honden jankte, en de andere gingen nog woedender te keer! Op 't zelfde oogenblik hoorde ik verward geschreeuw! „Merdèka! — was het eenige wat ik verstaan kon, en toen werd de deur van m'n kamer open gegoooid!

(„Merdèka — is lett. onafhankelijkheid; maar wordt op Java algemeen gebruikt als strijdkreet van de „extremisten”).

Twee inlanders, met kware karabijnen in de hand, kwamen binnen. Het waren twee kerels, die ik wel eens vaker gezien had. Twee bekende handelaren uit 't dorpje, die veel geld verdiend hadden tijdens de Japansche bezetting; en met hun hierdoor verkregen invloed nu optraden als de leiders van 'n troepje, met

Japansche geweren bewapende rebellen! Ik had ze al 'n paar dagen zien loopen, in een khaki-uniform, met mooie bruine rijlaarzen, en een groote Japansche samurai aan den gordel (een samurai is een licht gebogen, Japansch ridderzwaard; meestal 'n familie-erfstuk). Ze hadden zich in hun heele leven nog nooit zóó flink gevoeld; een echt geweer, een écht zwaard, en hantjou (leider) van 50 of 100 met stokken gewapende dessamensen; oude goedge tani's (inl. boeren) die slechts mee liepen, omdat ze er toe gedwongen werden!

Sinds de Japansche capitulatie woonde ik daar in de bergen bij den heer L. Hij, zoowel als ik, waren gelukkig nooit op eenige manier onaangenaam tegen die menschen geweest, en daar ze ons kenden, bleven ze zelfs nú ook nog vrij beleefd. Wij werden verzocht, ons zoo vlug mogelijk aan te kleeden, ('t was half twee in den nacht) en met hen mee te gaan naar het gebouw van de „Kepalá Polisie”! (Comm. van Politie). We hoefden niets mee te nemen en er zou ook niets met ons gebeuren, want ze moesten alleen maar even naar Ambarawa, voor een bespreking met den wedana (inl. dorpshef).

Natuurlijk wisten mijnheer L. en ik wel, dat er wat anders achter zat; een bespreking midden in den nacht was wel een beetje al te ongewoon. Maar, we konden er in onze positie natuurlijk niet aan denken, te weigeren, omdat we nooit tegenstand zouden kunnen bieden aan 'n vijftigtal inlanders, waarvan zelfs een paar met vuurwapens gewapend waren!

We namen dus een kort afscheid van de andere huisgenooten (vrouwen en jongens beneden de 12 jaar moesten thuis blijven) en liepen toen met z'n tweeën, aan alle kanten omringd door inlanders met bamboe speren, de straat

op, naar het politiebureautje.

't Was maar een korte wandeling, en hoewel de menschen erg opgehitst waren, gebeurde ons verder nog niets. Uit hun gesprekken begreep ik wel, dat ze nu „oorlog” tegen ons gingen voeren, maar waaróm was me niet erg duidelijk. Ik was ook nog heelemaal niet bang; ik veronderstelde, dat ze ons in het ergste geval weer in één van de kampen van Ambarawa zouden interneeren, en dat we dan na eenigen tijd wel weer bevrijd zouden worden door de Engelschen, die immers in de stad waren!

Maar 't zou al gauw blijken, dat ik weer véél te optimistisch was geweest! Bij het politiebureau werden we opgewacht door de veel fanatiekere volgelingen van Soekarno; echte blanken-haters, jonge inlanders, die nooit iets beteekend hadden en nu dachten aan de macht te kunnen komen met geweld en wreedaardheid, zooals ze immers van hun „Aziatische broeders”, de Jappen, geleerd hadden.

Zonder veel omhaal, en nogal ruw, werden we op een vrachtauto geheschen steeds onder bedreiging van één of meer vuurwapenen! Een hevig gebrul van „merdèka” — volgde en toen schoot de wagen in een razende vaart de helling van de Oegaran af, in de richting van Ambarawa.

We zaten toen met vijftien Hollanders in die auto. De meesten van hen waren al op middelbaren leeftijd en ik zag, dat ik in elk geval de jongste moest zijn. Spreken was verboden, dat werd ons al gauw en nogal gevoelig aan het verstand gebracht. Langzamerhand werd 't minder leuk, en ik begon me ernstig af te vragen, hoe of wel het eind van deze (dooden)rit zou worden! Onderweg kwamen we steeds groote groepen jonge inlanders tegen, die, gewapend met hun bamboestokken, de z.g.n. „roetjings”, op weg waren naar de verzamelplaatsen. 't Was een luguber gezicht, die flambouwen en die opgewonden menschenmassa's in 't holst van den nacht, terwijl we

zelfs in de snelrijdende auto nog hun verwarde, woeste kreten van „bersiap, bersiap!” (valt aan) „merdèka” en „weg met de blanken!” konden hooren!

Werkelijk! ik begreep er niets meer van en 't leek me, of de heele wereld gek geworden was! Nog geen maand geleden had ik met dezelfde Javanen in den trein gezeten, die toen allemaal even vriendelijk en gewoon waren geweest, terwijl ik nu met nog een paar andere lotgenooten op den bodem van 'n hobbelende vrachtauto zat, onder bedreiging van een revolver, ja, zelfs van een licht machinegeweer, in de handen van die zelfde Javanen.

Op straat riepen ze, dat ze alle blanken zouden vermoorden met hun „roetjings” en hun „krissen”, omdat ze dachten dat ze dan gelukkiger zouden worden! „Merdèka!” — de gebalde vuisten vlogen weer in de lucht, het was de eerste wacht van Ambarawa, die we passeerden. Waar zouden we nu naar toe gaan; naar één van de kampen? Ik geloofde het zelf niet meer! Kamp 8 waren we net voorbij; naar kamp 6 gingen we ook niet, daar verder op lag kamp 7, het vroegere mannenkamp; zouden we daar misschien stoppen? Maar nee hoor, ook die laatste hoop was tevergeefs; zonder vaart te minderen reden we regelrecht door naar de gevangenis — „de boei”, of zooals het ook heet „t oude Fort Willem I!” — Merdèka! — De hoofdboei! even reed de auto wat langzamer, en toen gingen we weer verder. Ik zag de zware ijzeren deuren achter ons sluiten en we passeerden meters dikke muren!..... — „Merdèka” — we waren er! De auto stopte en meteen had ik mijn eerste klap al te pakken! Er-uit, zoo vlug als je maar kon! Daar stonden we dan op een rijtje, terwijl een paar kerels al riepen: „Ha, alweer een paar van die Hollanders die we kunnen laten zien, wat het beteekent, om „onderdrukt” te worden!” — „Moesoehs” — vijanden waren we allemaal!

„Slaat ze dood broeders, slaat ze dood!” — 't Was wel een opwekkend vooruitzicht! Toen kwam het volgende bedrijf van het drama. Met veel geransel, geschreeuw en gevloek werd ons aan het verstand gebracht, dat we ons moes- uitkleeden tot we geen van allen meer iets aan het lichaam hadden! Daar a werden we met een schop door een kleine poortje gegooid en..... kwamen we in de z.g.n. „binnenboei”, de afdeling waar vroeger alleen de politieke gevangenen en

de levenslang gestraften in opgesloten werden! Binnen dat poortje waren we overgelaten aan de genade van de met stokken gewapende gevangenen; geboefte en tuig, dat met een zekere wellust op onze naakte lichamen zouden ranselen! Het stonk er naar bloed en zweet, en hoewel ik niet zoo érg bang ben aangelegd, had ik het op dat oogenblik werkelijk 't beetje te kwaad.

Maar,..... langen tijd om over onze positie na te denken werd ons niet gegeven! Met een zweep werden we opgejaagd! „Ajo — lèkas! Lari!” (vlug opschieten, hard loopen). En toen kreeg ik, en dat zal ik heusch nooit vergeten, 't ergste pak slaag dat ik ooit in mijn leven heb gehad, en dat ik waarschijnlijk wel nooit meer zoo zal krijgen ook!

Erger dan een kudde slachtvee, werden we toen door de gevangenis geranseld: overal stonden aan weerskanten van den weg en de gangen, de inlandsche gevangenen klaar met lange stokken, takken of zelfs ijzeren staven, en ze hadden er plezier in om ons te raken, de duivels!!

Het werd beestachtig, 't bloed stroomde me van alle kanten langs het lichaam, en als je viel, werd je zoo bijgewerkt, dat je nauwelijks meer op kon staan! Twee keer zijn we toen zoo door de gevangenis geranseld, en... we waren allang niet meer met zijn vijftien bij elkaar! 'n Paar waren onder de stokslagen in elkaar gezakt, en die hebben we nooit meer teruggezien! Gelukkig kwam er toen een kleine verademing; we moesten de cel in! Buiten waren nieuwe slachtoffers gearriveerd, en wij konden wel zoolang opgeborgen worden — daar was het plezier toch al af! —

Eerst hurken, (bij de Jap. moesten we „buigen”) — staan — weer hurken — tellen in het maleisch! En toen... ja wat er toen gebeurde weet ik niet meer zoo precies! Ik weet wel, dat we allemaal met een zwaar scherp voorwerp een klap op ons achterhoofd kregen! — 't Was even een scherpe, stekende pijn, een golf bloed gutste uit de wond, en het werd me pikzwart voor de oogen.....

Toen ik weer wakker werd, lag ik nog altijd naakt, met ongeveer 50 man in een groote, flauw verlichte cel. Ik zag rood van het bloed, en mijn hoofdwond drupte nog steeds..... Buiten, hoorden we nog altijd auto's af en aan rijden, en in de gangen het loopen, slaan, schreeuwen en kermen van gewonden! 't Was vreeselijk. Ik probeerde er maar niet aan te den-

ken, en maakte het me zoo gemakkelijk mogelijk, al deed alles me pijn, en lagen we op een kouden, steenen vloer!

Dien nacht werd de „Republiek Indonesia” uitgeroepen; de republiek van Soekarno, die volkomen gebaseerd is op geweld en terreur! Waar geen sprake is van een vrije meeningsuiting en zeer zeker niet van eenige normale politieke basis. Het is slechts 't pogen van eenige z.g.n. „extremisten”, menschen wier namen we zelden of nooit hooren, die gebruik maken van 't door de Japanners vergiftigde volk, om aan de macht te komen! Een macht, die zich alleen uit in 't terroriseren van de bevolking, het rooven, plunderen en vernietigen van andermans eigendommen; een macht, waarbij „moord” heel normaal is, en „recht” niet bestaat!

N.B. Na een week vol van bedreiging en verschrikking werden we nog juist op tijd bevrijd door de „Gurkha's”, die de vrouwenkampen van Ambarawa zouden komen helpen beschermen. Het plan van de inlanders was, ons met hun bamboe stokken af te maken. In Semarang waren ze er al mee begonnen, en hebben op die manier ongeveer 200 Jappen afgemaakt! (Dit zijn allemaal historische feiten.) J. R. M.

Papier

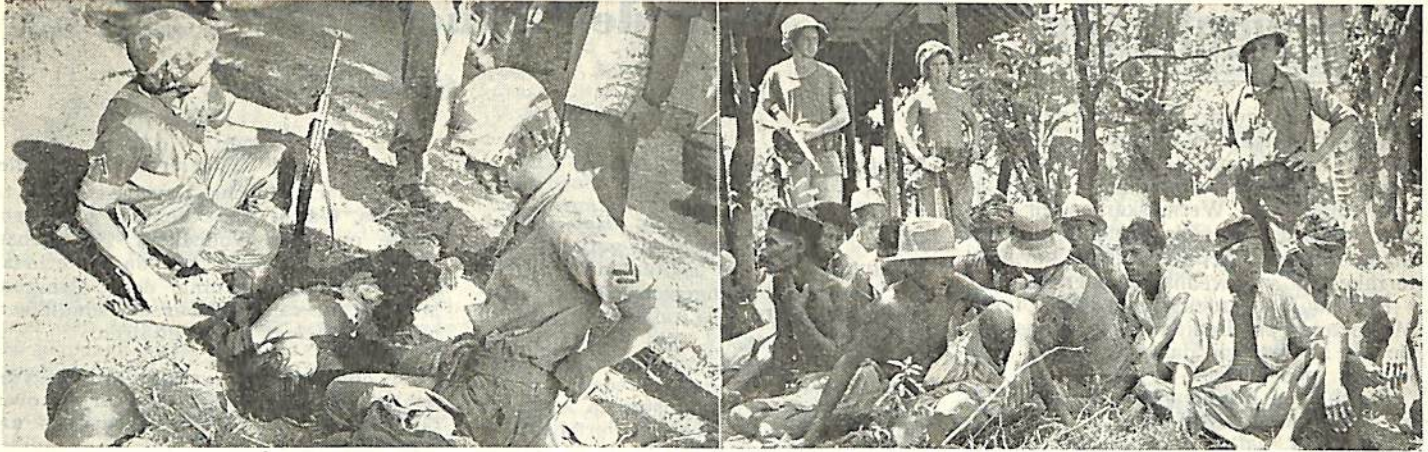
We waren verleden week al te optimistisch, toen we de hoop uitspraken, dat het vorige nummer het laatste zou zijn, dat in het „lompkenkleed” zou verschijnen.

Hoewel we het bericht ontvingen, dat we, krachtens een ministerieel besluit, weer over voldoende papier konden beschikken, schijnt dit niet te impliceren, dat we, weer met 16 pagina's mogen verschijnen.

Zooals het in het economische leven op het oogenblik meer voorkomt, zijn er verschillende instanties, die min of meer langs elkaar werken, een omstandigheid, waarvan wij — laten we hopen nog slechts kort — de dupe zijn.

Onze troepen in Ned. Indië in actie.

Een gewonde extremist wordt door onze ziekenverplegers behandeld.

Gevangenen worden in afwachting van hun verhoor door mariniers bewaakt.

De troepenmacht der „Indonesiërs”

Men schrijft ons:

Er is in verschillende dagbladen en periodieken den laatsten tijd nu en dan eens iets medegedeeld over de beteekenis en de waarde, die door z.g.n. insiders in Indië wordt toegekend aan de troepenmacht der zich noemende republiek, doch een deugdelijke, gefundeerde beschouwing van de hand van een tot oordeelen bevoegde is tot heden niet gepubliceerd.

In „Het Parool” van 6 Juni 1946 lazen we nu, dat admiraal Mountbatten, opperbevelhebber der geallieerden in Z. O. Azië, op een persconferentie zou hebben gezegd, dat, voor zoover men heeft kunnen nagaan, de „Indonesiërs” beschikken over een goed georganiseerd leger van 150.000 man, goed voorzien van geweren en mortieren, een vliegtuig en eenige artillerie.

De Nederlanders zouden in staat zijn, deze macht te overwinnen, doch het zou wel eenig verschil maken als de „Indonesiërs” een georganiseerden tegenstand met inzet van het geheele volk zouden kunnen bieden.

Mountbatten kan zich echter niet voorstellen, dat er een openlijk conflict tusschen beide partijen zou kunnen ontstaan.

Wat heeft Nederland aan deze soort berichtgeving? Ze is stuntelig, om er geen minder vleeiende benaming aan te geven.

Het lijkt er op, of men Indië en wat daar moet — en naar we innig hopen ook zal gaan — gebeuren, te onbelangrijk acht om de voorlichting daarover in handen te geven van bekwame medewerkers.

Dat admiraal Mountbatten de gepubliceerde mededeelingen in dit verband en zonder verduidelijkende beschouwing en toelichting heeft gedaan is bezwaarlijk aan te nemen want, al is hij door onvoldoende kennis van land en volk in Nederlandsch-Indië niet te beschouwen als een tot oordeelen bevoegde, als officier zal hij toch wel eenigermate de situatie kunnen overzien en er b.v. van overtuigd zijn, dat het scheppen van een goed georganiseerde legermacht van 150.000 man méér militaire kennis en ervaring vereischt dan waarover de „Indonesiërs”

zelfs met hulp der Japanners, beschikken en binnen afzienbaren tijd zullen kunnen beschikken. Hij zal in den korten tijd van zijn verblijf op Java wel tot de conclusie zijn gekomen dat, indien er al 150.000 aanhangers zouden zijn, deze onmogelijk iets beters kunnen vormen dan vele verspreide, ongedisciplineerde benden zonder onderling verband en samenhang; benden, die met de wapenen, waarover zij beschikken, de ongewapende weerloze burgers, vrouwen en kinderen kunnen terroriseeren en vermoorden, doch die tegenover zelfs een zeer kleine, goed gedisciplineerde en behoorlijk bewapende militaire groep, geen of een uiterst geringe waarde hebben.

En zeker weet Mountbatten ook, dat hij ons niet behoeft te vertellen, dat het wel eenig verschil zou maken, indien het geheele volk (op Java 45 miljoen) georganiseerd tegenstand zou bieden.

Waarom neemt een dagblad dergelijke nonsens klakkeloos over?

Het Nederlandsche volk heeft recht op betere voorlichting en het wordt hoog tijd, dat door een tot oordeelen volkomen bevoegde eens een duidelijk beeld wordt gegeven van de beteekenis en de waarde, die mogen worden toegekend aan de strijdmacht, die de „Indonesiërs”, naar men op goede gronden mag aannemen, ter beschikking hebben om ons, Nederlanders, te beletten de orde en de rust op Java en Sumatra te herstellen en te handhaven, nadat de geallieerden zich zullen hebben gekwet van hun taak, de Japanners te ontwapenen en af te voeren.

Het zal zeker niet moeilijk zijn een of meer van de vele in Den Haag wonende oud-officieren van het Indische leger er toe te bewegen, het Ned. volk eens een duidelijk beeld te geven van de werkelijke waarde van de z.g.n. krijgsmacht der „Indonesiërs” en aan welke eischen een Nederlandsche troepenmacht en hare bevelvoering zouden moeten voldoen om terreur en rebellie snel en afdoend te breken en rust en veiligheid te waarborgen.

Deze oud-officieren, met ervaring van tientallen jaren bij de pacificatie van Atjeh en bij het onderdrukken van opstanden in tal van andere gebieden, we-

ten, dat het niet in hoofdzaak gaat om het aantal mannen in uniform, die men kan meenemen om het gestelde doel te bereiken, doch dat het gaat om de kwaliteit dezer mannen, om de vechtcapaciteiten.

Men kende in het K.N.I.L. Europeanen (in hoofdzaak Nederlanders), Amboneezen, Menadoneezen en Inlanders en vraag nu eens aan de oud-officieren van het beroemde korps marechaussées in Atjeh waarom daar zoo weinig Inlanders waren en waarom de aanvoerder voor ernstige ondernemingen was aangewezen op de eerstgenoemde groepen en de Inlanders liever thuisliet.

Deze oud-officieren zullen U bevestigen, dat de vechtkwaliteit van den doorsnee-Inlander verre blijft beneden de minimum eischen, die men aan een soldaat mag stellen en dat het zelfs met de grootste inspanning en toewijding van een groot aantal zeer bekwame en ijverige instructeurs niet mocht gelukken de Inlandsche beroepssoldaten in 10 à 15 jaar behoorlijk te leeren schieten of schermen, kortweg er soldaten van te maken. De Inlander, die het wél leerde, was een hooge uitzondering en het naspeuren zijner afstamming leidde vaak tot de ontdekking van een ongeweten herkomst zijner uitzonderlijke intelligentie.

De bedoelde oud-officieren zullen glimlachen om de bewering, dat de Indonesiërs thans zouden beschikken over een georganiseerde (en volgens Mountbatten nog wel goed georganiseerde) troepenmacht van n.b. 150.000 man.

Het is waarlijk om te lachen.

Het K.N.I.L. was vóór 1939 slechts 30.000 man sterk en hoeveel bekwame en ervaren officieren had men noodig om deze betrekkelijk kleine troepenmacht goed te organiseren.

De „Indonesiërs” beschikken heelemáál niet over bekwame en ervaren officieren en niettemin zou hun 5 × sterker troepenmacht, die bovendien de onmisbare militaire eigenschappen mist, goed georganiseerd zijn?

Met groote belangstelling zal een duidelijk beschouwing van de hand van een tot oordeelen bevoegde door vele duizenden in den lande worden gelezen en met andere duizenden worden besproken, hetgeen zeker zal leiden tot een beter begrip van den stand van zaken.

Dat deze spoedig moge kome!

Vrouwenhandel

Aan welke gevaren de buitenwonende vrouwen en meisjes tijdens de bezetting hebben bloot gestaan, bewijzen de zaken tegen A. Th. Molenkamp, H. Benjamins, „mevrouw” van Wermeskerken en Poppie Eckhardt, vier collaborateurs, die zich thans in preventieve hechtenis bevinden terzake van vrouwenhandel met den Jap.

Het vooronderzoek der politie tegen Molenkamp en Benjamins is thans gesloten, zoodat wij daarover wat meer kunnen mededeelen.

Molenkamp heeft op verschillende punten een bekentenis afgelegd.

Het blijkt, dat hij in opdracht van Kotani, die velen zich nog zullen herinneren als Japansch vice-consul te Batavia, „societeiten” heeft ingericht met „damesbediening”, waarbij echter al dadelijk te verstaan gegeven werd, dat de „bar” maar bijzaak was, doch dat de „girls” de hoofdzaak vormden.

Hoewel Molenkamp er niet veel voor voelde zich met het aanwerven van barmeisjes in te laten, heeft hij er zich, na enkele aanmaningen om op te schieten, toch toe geleend. Kotani stuurde hem Benjamins op zijn dak, die voor veel meisjes zou kunnen zorgen, terwijl intuschen ook beide handlangsters een rol waren gaan spelen.

De opzet was aanvankelijk, een A- en een B-groep te vormen, waarvan de eerste dan zou bestaan uit de „servicegirls” en de laatste uit prostituees.

In de praktijk kwam daarvan echter niet veel te recht, want als de Japanners een bepaald barmeisje aardig vonden, werd zij eenvoudig gedwongen om naar de B-groep over te gaan, waarbij het edele viertal meestal medewerking verleende, afzonderlijk of tezamen.

Wanneer zachte dwang niet voldoende was, werd het met mishandelingen geprobeerd en wanneer soms een meisje wist te ontvluchten, werd zij opgespoord en naar de Ken Pei-tai gebracht en daar wist men wel, hoe men het slachtoffer moest bijbrengen, dat zij veel verstandiger gedaan had met maar direct toe te geven.

Ondanks het feit, dat Molenkamp precies wist, welk lot de vrouwen en meisjes tegemoet gingen, die zich als „bardame” aanmeldden of daartoe „aangezocht” werden, is hij toch zijn immoreel handlangerswerk blijven verrichten. Hij erkent grovelijk te hebben misdreven en de oorzaak te zijn van veel ellende, en beweert, groote spijt te hebben. Hij was echter erg bang voor interneering daar hij morfijnist is en vreesde in het kamp geen morfine te kunnen bemachtigen. Van het viertal is hij wellicht de minst slechte.

Ook Benjamins heeft gedeeltelijk bekend. In verband met het getuigenmateriaal zat er trouwens niet veel anders op.

Het vooronderzoek tegen „mevrouw” van Wermeskerken en Poppie Eckhardt is nog niet geëindigd.

Van de Redactietafel

De Pers in Australië

In ons hoofdartikel in „Het Indisch Nieuws” van 23 Maart j.l. getiteld: „De voorlichting in het Buitenland”, hebben wij vooral de buitengewoon slechte voorlichting betreffende Indië in Engeland en Amerika gegespt. Wij hebben in dit artikel echter ook terloops er van melding gemaakt dat het optreden van een handvol haven-communisten in Australië oorzaak is van een ernstige vertroebeling van de Nederlandsch-Australische betrekkingen en wij hebben daarbij de veronderstelling uitgesproken, dat ook de „voorlichting” in de Australische pers hieraan schuld zou kunnen hebben. Het heeft ons daarom veel genoegen gedaan uit Melbourne een zeer uitvoerig schrijven te hebben mogen ontvangen van het hoofd van de „Netherlands Indies government informations service” naar aanleiding van ons hoofdartikel van 23 Maart j.l., waarin aan de hand van tal van citaten uit Australische persorganen wordt aangegeond, dat, van het begin af, de bladen in Australië in hun hoofdartikelen een sterke pro-Nederlandsche tendenz tot uitdrukking hebben gebracht en een duidelijk inzicht hebben gegeven in de situatie. Dit is ook te danken aan het werk van de „Netherlands Indies government information service” in Melbourne gedurende de afgelopen vier jaar. Van de hand van den heer A. Schuurman van dezen dienst verschenen in verscheidene Australische bladen en tijdschriften artikelen betreffende Nederl. Indië die het Australische publiek een juiste voorlichting gaven.

Opinie-onderzoek.

Van het Centraal Bureau voor documentatie, Amaliastraat 3, Den Haag, ontvingen wij een brochure: „Is opinie-onderzoek betrouwbaar?”, een korte beschouwing over de resultaten van de door de drie in Nederland werkende instituten voor opinie-onderzoek gehouden proefverkiezingen. Het geschriftje is lezenswaardig voor een ieder, die zich voor de nieuwe wetenschap „Opinieonderzoek” interesseert.

Het is op aanvraag gratis verkrijgbaar bij het C.B.D., Amaliastraat 3, Den Haag.

Gerepatrieerden uit Ned. Indië in Nieuw-Zeeland.

De bronzen medaille.

De Amerikaansche consul-generaal te Batavia, Walter A. Foote, was zoo vriendelijk ons den volledigen Engelschen tekst toe te zenden van de „Citations” inzake de toekenning door Generaal Mac Arthur van de bronzen medaille aan een aantal Ned. Ind. militairen.

Wij ontvingen het verslag over de verichtingen van het „Wit-Gele Kruis” over 1945, dat in West-Indië zegenrijken arbeid verricht.

In het verslagjaar werden opgericht een Tehuis voor lichaamsgebrekkige kinderen in het pensioonaat Welgelegen op het eiland Curaçao en een Tehuis voor Ouden van Dagen, gevestigd in Huize Bethanie op het eiland St. Eustatius.

In Alkmaar is opgericht de uitgeverij „Het Vrije Koninkrijk” (Eikelenbergstraat 32, Alkmaar), waarvan als eerste uitgave binnen enkele weken het licht zal zien een Historisch archief onder den naam „Het Vrije Koninkrijk”, bevattende nieuws op elk gebied van Nederland en de overzeesche gebiedsdeelen.

In de serie „Handleidingen voor de kennis van Indonesië” is bij J. B. Wolters, Groningen-Batavia, verschenen: „De groote cultures van Indonesië” (Boomgewassen) door K. van der Veer, een uitnemende handleiding voor het onderwijs in den tropischen landbouw. Ieder die iets te maken heeft met het ondernemingsbedrijf op Java en Sumatra vindt in deze goed verzorgde, geïllustreerde uitgave, de gewenschte oriëntering.

AAN ONZE ABONNÉ'S.

Ten aanzien van de betaling van het abonnementsgeld voor het 3de kwartaal 1946, verzoeken wij onzen abonné's, die het verschuldigde op onze postrekening willen gireeren, dit vóór 20 Juli a.s. te willen doen, waardoor aanbidding van een quitantie voorkomen wordt.

DE ADMINISTRATIE.

Wetenswaardigheden van
Suriname

Er werd in 1945 voor een bedrag van f 12.626.652 in Suriname ingevoerd en voor f 7.432.264 uitgevoerd.

De Surinaamsche industrie is verrijkt met een schoenenfabriek, waarin reeds 30 personen werk vinden. Directeur is de heer Bromet.

Overvloedige regens hebben overstroomingen in Saramacca veroorzaakt en zelfs het bedrijf van de Billiton Bauxiet Maatschappij te Smalkanden stop gezet.

De likwidatie van de Marinebasis is door den kap-luit. ter zee Derksema, die het gewest verlaten heeft, overgedragen aan den luit. ter zee 2e klasse Van der Moer.

In Paramaribo is het eerste nummer verschenen van „Concordia” op 13 Mei 1946, orgaan van de Vrijmetselaars Loge „Concordia”, werkende onder het Groot-Oosten der Nederlanden.

De brigadier-gen. William W. Bessel, bevelhebber der Amerikaansche strijdkrachten in de Antillen bracht een inspectiebezoek aan Suriname.

Prof. Dr. Heringa is naar Suriname vertrokken voor een geldinzameling ten behoeve van het Ned. T.B.C.-studentensanatorium.

VEILINGZALEN „t CENTRUM”

Koninginnegracht 5, 's-Gravenhage, Tel. 114436, b.g.g. 773964
A. F. M. DEN EXTER, Beëed. Makelaar

*Veilingen en taxatiën op elk gebied
Dagelijks gelegenheid
tot inbrengen van goederen*

Copyright

Zoo'n leuke HUMORISTISCHE tekening kunt ook U thuis leeren maken met onze schriftelijke teekenlessen ad. f 15.50 per complete cursus Humor. en Caricatuur-teekenen. HET BETAALT U! Zend briefkaart voor geill. prospectus aan

1e v. d. Boschstraat 143
Tel. 773203 - DEN HAAG

U gaat naar Indië?

Dan een
Wereld-Ongevallen-Polis
van „De Zeven Provinciën”

Ongeacht waar U zich ter wereld bevindt, of U reist per **SCHIP** of per **VLIEGTUIG**, „De Zeven Provinciën Wereldpolis” is steeds geldig, met inbegrip van het Molestrisico.

UW MAKELAAR VERSCHAFT U GAARNE INLICHTINGEN

Vandaag een Cliënt
Morgen een Vriend

Assurantie - Maatschappij

**„De Zeven
Provinciën” n.v.**

Javastraat 1a
's-Gravenhage

BILLITON-BEDRIJVEN

**N.V. Hollandsche Metallurgische
Bedrijven**

Hoofdkantoor: LYCEUMPLEIN 19, TEL. 18 34 40
'S-GRAVENHAGE

Fabriek: WESTERVOORTSCHE DIJK 67 d, TEL. 1540
ARNHEM

Producente van:

TIN

Billiton Tin gegar. 99,9% Sn.
Tulp tin gegar. 99,85% Sn.
Lam en Vlag Tin gegar. 99,5, 99 en 98% Sn.

Maagdelijk Blokklood

Merk „Tulp” (min. 99,9% Pb)

Legeeringen

Tinsoldeer in blokken en staven
Witmetaal
Drukkerij metaal
Hardlood.
Bronselegeringen

Diversen

Calciumarsenaat
Wolframverbindingen
Vanadiumverbindingen
Bismuth

ZEKERHEIDSSTELLING!

BELASTINGEN

ACCOUNTANTSKANTOOR

BERT G. VAN HAARLEM

ACCOUNTANT en BELASTINGCONSULENT

DEN HAAG

35 Surinamestraat 35
Telef. 114253 en 114254

ROTTERDAM-C

4a Kon. Emmaplein 4a
Telefoon 21530

Tijdschriftenhandel

Velpschestraat 116 - Telefoon 336620

'S-GRAVENHAGE

Bezorgt U gaarne

HET INDISCH NIEUWS

Neemt tevens abonnementen aan op: "Vliegwereld" "Het Nieuwe Modeblad" en het maandblad "Moeder"

HUWELIJKS CADEAUX bij KOCH

VEILINGBEDRIJF "ODEON"

Singel 460 Amsterdam, telefoon 48590

Chr. J. Bolle, Veilingmeester-Taxateur

*

Het adres te Amsterdam voor betere

Inboedelverkoopingen

Regelmatig veilingen

Inbrengen van goederen dagelijks

Taxatiën op ieder gebied

IN OMNIA PARATA

W. J. Innemee & Zonen n.v.

Begravenis
Transport
Crematie

Den Haag Denneweg 71-73 Telefoon 115940

Haarlem, Kinderhuisvest 29-33, Telefoon 10441

Het rolt weer, Pel.

Ja, Kaan, al gaat het nog niet „gesmeerd“, er wordt toch weer geregeld wat Erdal-schoencreme afgeleverd. En al is het nog weinig, de kwaliteit is prima!

Erdal
SCHOENCRÈME

Beroemd door haar glans. - Prijs 23 ct.

312

N.V. Mij. voor Wasverwerking Erdalfabriek, Amersfoort

NEDERLANDSCHE HANDEL-MAATSCHAPPIJ N.V.

(DEVIEZENBANK)

FINANCIERING van HANDELSTRANSACTIES
IN BINNEN- EN BUITENLAND

BANKPAPIER, ACCREDITIEVEN EN
REISCHEQUES VOOR UW
BUITENLANDSCHE REIZEN